DOMSTOLENS DOM (Sjette Afdeling)

21. juni 2001 *

I de forenede sager C-280/99 P, C-281/99 P og C-282/99 ,

Moccia Irme SpA, Napoli (Italien), ved avvocati E. Cappelli, P. de Caterini og A. Bandini, og med valgt adresse i Luxembourg,

Ferriera Lamifer SpA, Travagliato (Italien), ved avvocati C. Punzi, M. Siragusa og F. Satta, og med valgt adresse i Luxembourg,

og

Ferriera Acciaieria Casilina SpA, Montecomprati (Italien), ved avvocati C. Punzi, M. Siragusa og F. Satta, og med valgt adresse i Luxembourg,

appellanter,

angående appel af dom afsagt den 12. maj 1999 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Tredje Udvidede Afdeling) i de forenede sager T-164/96 —

* Processprog: italiensk.

T-167/96, T-122/97 og T-130/97, Moccia Irme m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 1477, hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne dom,

de andre parter i appelsagen:

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved L. Pignataro, som befuldmægtiget, bistået af avvocato M. Moretto, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt i første instans,

Prolafer Srl, Bergamo (Italien),

Dora Ferriera Acciaieria Srl, Bergamo,

og

Nuova Sidercamuna SpA, Berzo Inferiore (Italien),

sagsøgere i første instans

har

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, C. Gulmann, og dommerne V. Skouris, J.-P. Puissochet, R. Schintgen og F. Macken (refererende dommer),

generaladvokat: L.A. Geelhoed
justitssekretær: afdelingschef D. Louterman-Hubeau,

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at parterne har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 16. november 2000, hvor Moccia Irme SpA var repræsenteret af advokat A. Bandini, Ferriera Lamifer SpA og Ferriera Acciaieria Casilina SpA af advokaterne M. Siragusa og F. Satta samt advokat F.M. Moretti, og Kommissionen af L. Pignataro, bistået af advokat M. Moretto,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 8. februar 2001,

afsagt følgende

Dom

1 Ved appelskrifter indleveret til Domstolens Justitskontor den 28. juli 1999 har Moccia Irme SpA (herefter »Moccia«), i sag C-280/99 P, Ferriera Lamifer SpA

(herefter »Lamifer«), i sag C-281/99 P, og Ferriera Acciaieria Casilina SpA (herefter »Casilina«), i sag C-282/99 , i henhold til artikel 49 i EF-statutten for Domstolen iværksat appel af dom afsagt af Retten i Første Instans den 12. maj 1999 i de forenede sager T-164/96 — T-167/96, T-122/97 og T-130/97, Moccia Irme m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 1477 (herefter den »appellerede dom«), hvorved Retten frifandt Kommissionen for sagsøgernes påstand om annullation af Kommissionens beslutning 96/678/EKSF af 30. juli 1996 om støtteforanstaltninger, Italien har påtænkt som led i programmet for strukturomlægning af den private italienske jern- og stålsektor (EFT L 316, s. 24), samt Kommissionens beslutning 97/258/EKSF 18. december 1996 om Italiens påtænkte støtte til lukninger som led i strukturomlægningen af den private italienske jern- og stålsektor (EFT 1997 L 102, s. 42).

2 Ved kendelse afsagt af Domstolens præsident den 12. oktober 1999 er sag C-280/99 P, sag C-281/99 P og sag C-282/99 P blevet forenet med henblik på den mundtlige og den skriftlige forhandling samt dommen.

Fællesskabsbestemmelserne

3 Ifølge EKSF-traktatens artikel 4, litra c), er »i overensstemmelse med bestemmelserne i denne traktat [...] tilskud eller anden støtte ydet af staterne eller særlige byrder pålagt af dem, i hvilken som helst form dette sker«, forbudt.

4 EKSF-traktatens artikel 95, stk. 1, indeholder endvidere følgende bestemmelse:

»I alle de tilfælde, som ikke omhandles i denne traktat, og hvor en beslutning eller en henstilling fra Kommissionen forekommer nødvendig for inden for rammerne

af det fælles marked for kul og stål og i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 5 at virkeliggøre et af Fællesskabets mål, således som de nærmere er angivet i artikel 2, 3 og 4, kan en sådan beslutning træffes eller en sådan henstilling vedtages efter samstemmende og enstemmig udtalelse fra Rådet og efter høring af Det Rådgivende Udvalg.«

5 Kommissionen har i medfør af disse bestemmelser vedtaget beslutning nr. 3855/91/EKSF af 27. november 1991 om fællesskabsregler for støtte til jern- og stålindustrien (EFT L 362, s. 57), den såkaldte »femte kodeks for støtte til jern- og stålindustrien« (herefter »femte kodeks«).

6 Femte kodeks' artikel 1, stk. 1, bestemmer følgende:

»Støtte til jern- og stålindustrien, der finansieres af en medlemsstat, af lokale forvaltninger eller ved hjælp af statsmidler under enhver form, kan — uanset om den er sektorbestemt eller ej — kun betragtes som fællesskabsstøtte og dermed som forenelig med fællesmarkedets tilfredsstillende funktion, hvis den opfylder bestemmelserne i artikel 2-5.«

7 Ifølge femte kodeks' artikel 2-5 kan støtte til forskning og udvikling, til miljøbeskyttelse, til lukning samt regional investeringsstøtte ydet i henhold til generelle støtteordninger til modtagervirksomheder, der er etableret i Græken-

land, Portugal eller på de nye tyske delstaters område, betragtes som forenelig med fællesmarkedet.

8 Femte kodeks' artikel 4, stk. 2, første afsnit, første til tredje led, indeholder følgende bestemmelser:

»Støtte til virksomheder, der definitivt indstiller produktionen af jern- og stålprodukter henhørende under Det Europæiske Kul- og Stålfællesskab, kan betragtes som forenelig med fællesmarkedet, såfremt disse virksomheder:

— har opnået selvstændig retsevne før den 1. januar 1991

— løbende har fremstillet jern- og stålprodukter henhørende under EKSF indtil den dag, støtten blev anmeldt

— ikke har ændret deres produktions- og anlægsstrukturer siden den 1. januar 1991.«

9 I femte kodeks' artikel 6, stk. 1, bestemmes, at Kommissionen underrettes om enhver påtænkt indførelse eller ændring af den i artikel 2-5 omhandlede støtte så

betids, at den kan fremsætte sine bemærkninger hertil. Ifølge femte kodeks' artikel 6, stk. 6, skal enhver støtte, der påtænkes ydet efter artikel 4 og 5 i kodeksen, anmeldes til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 6, stk. 1.

Nationale bestemmelser

10 I februar 1994 anmeldte den italienske regering lovdekret nr. 103 af 14. februar 1994 om hasteforanstaltninger til gennemførelse af en plan for omstrukturering af jern- og stålsektoren (herefter »lovdekret nr. 103«) til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 6, stk. 1, i femte kodeks. Dette lovdekret blev på ny sat i kraft ved lovdekret nr. 234 af 14. april 1994 og igen ved lovdekret nr. 396 af 20. juni 1994, som blev ophøjet endeligt til lov nr. 481 af 3. august 1994 om strukturomlægning af den private italienske jern- og stålsektor (GURI nr. 183 af 6.8.1994, s. 12, herefter »lov nr. 481/94«).

11 Efter artikel 1, stk. 1, i lov nr. 481/94 kan der ydes støtte til lukning af jern- og stålanlæg på betingelse af, at disse nedlægges inden for en bestemt frist. I lovens artikel 1, stk. 4, hedder det, at bestemmelserne om behandling af samt kriterierne for kontrol med gennemførelsen af programmerne fastsættes ved dekret fra den italienske minister for industri, handel og håndværk.

12 Bekendtgørelsen om gennemførelse af lov nr. 481/94, dvs. dekret nr. 683 af 12. oktober 1994 fra Ministeriet for Industri, Handel og Håndværk (herefter »gennemførelsesbekendtgørelsen«), blev anmeldt til Kommissionen i august 1994. Ifølge bekendtgørelsens artikel 1, stk. 1, skal virksomheder for at opnå den i artikel 1 i lov nr. 481/94 omhandlede støtte bl.a. opfylde følgende betingelser:

»a) være optaget i handelsregisteret inden den 1. januar 1991 [...]

b) ikke have ændret genstanden for deres produktion og strukturen i deres anlæg efter den 1. januar 1991

c) gennemføre nedlægningen af anlæggene inden den 31. marts 1995

[...]

e) indtil datoen for udstedelsen af lovdekret nr. 103 af 14. februar 1994 [...] løbende have haft en produktion, der dokumenteres ved en erklæring fra en

teknisk sagkyndig på området, som er optaget i registret over retsligt udpegede sagkyndige i den retskreds, hvor selskabet har hjemsted«.

13 Ifølge gennemførelsesbekendtgørelsens artikel 2, stk. 4, »anmelder Ministeriet for Industri, Handel og Håndværk de forskellige støtteforanstaltninger til Kommissionen med henblik på at opnå forhåndsgodkendelse«.

Godkendelsesbeslutningen

14 Ved en skrivelse af 12. december 1994 meddelte Kommissionen sin beslutning om principielt at godkende den i præmis 11 og 12 i denne dom omhandlede støtteordning (EFT C 390, s. 20, herefter »godkendelsesbeslutningen«). Den stillede imidlertid krav om, at enhver konkret støtteforanstaltning skulle anmeldes på forhånd. For så vidt angår betingelsen vedrørende løbende produktion ifølge artikel 4, stk. 2, første afsnit, andet led, i femte kodeks oplyste Kommissionen, at virksomheden for at kunne opnå støtte bl.a. skulle have været i drift i gennemsnitlig et skift om dagen, dvs. mindst otte timer dagligt i fem dage om ugen hele 1993 og indtil februar 1994. Kommissionen anførte desuden, at de italienske myndigheder dog på grundlag af objektive kriterier ville kunne godtgøre, at en virksomhed, som ikke opfyldte denne betingelse, havde haft en løbende produktion af jern- og stålprodukter henhørende under EKSF i den omhandlede periode.

Faktiske omstændigheder

15 Den 8. september 1995 og den 11. marts 1996 anmeldte den italienske regering til Kommissionen forskellige støtteforanstaltninger i henhold til lov nr. 481/94,

heriblandt støtte med henblik på endelig lukning til Moccia, Lamifer og Casilina. Disse tre jern- og stålvirksomheder, der fremstillede stål og varmvalsede produkter, havde for produktionsåret 1993 givet følgende oplysninger:

— for Moccia en produktionskapacitet på 288 000 tons råstål og 165 000 tons varmvalsede produkter pr. år, samt en faktisk produktion i tons på 0

— for Lamifer en produktionskapacitet på 154 560 tons varmvalsede produkter pr. år, samt en faktisk produktion på 23 542 tons pr. år, dvs. 15,2% af den anmeldte kapacitet

— for Casilina en produktionskapacitet på 80 000 tons varmvalsede produkter pr. år samt en faktisk produktion på 11 356 tons pr. år, dvs. 14,2% af den anmeldte kapacitet.

16 Ved skrivelser af 15. september 1995 og 12. juni 1996 meddelte Kommissionen de italienske myndigheder sin beslutning om at indlede proceduren i henhold til artikel 6, stk. 4, i femte kodeks for så vidt angår en række konkrete støtteforanstaltninger, der var anmeldt, herunder dem, der vedrørte sagsøgerne. Kommissionen anførte i skrivelserne, at de pågældende virksomheder, og navnlig sagsøgerne, ikke i hele 1993 og indtil den 28. februar 1994 havde været i drift i gennemsnitlig et skift om dagen, dvs. mindst otte timer dagligt i fem dage om ugen.

17 Ved beslutning 96/678 erklærede Kommissionen de støtteforanstaltninger, som Den Italienske Republik havde påtænkt til bl.a. Moccia og Casilina, for uforenelige med fællesmarkedet i henhold til EKSF-traktatens artikel 4, litra c).

18 Ved beslutning 97/258 erklærede Kommissionen den støtte, som Den Italienske Republik havde påtænkt til bl.a. til Lamifer, for uforenelig med fællesmarkedet i henhold til EKSF-traktatens artikel 4, litra c).

19 Flere virksomheder, der var modtagere af den i beslutning 96/678 og 97/258 omhandlede støtte, har anlagt sag med påstand om annullation af disse beslutninger. Ved stævninger indleveret til Rettens Justitskontor den 19. oktober 1996 har således virksomhederne Moccia, Prolafer Srl, Casilina og Dora Ferriera Acciaieria Srl hver især anlagt de under nr. T-164/96, T-165/96, T-166/96 og T-167/96 registrerede sager. Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 18. april 1997 har Lamifer anlagt den under nr. T-122/97 registrerede sag. Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 22. april 1997 har Nuova Sidercamuna SpA (herefter »Sidercamuna«) anlagt den under nr. T-130/97 registrerede sag.

20 Ved kendelse afsagt af formanden for Rettens Tredje Udvidede Afdeling den 18. december 1998 er sagerne blevet forenet med henblik på dommen.

Den appellerede dom

21 I den appellerede dom forkastede Retten først Kommissionens formalitetsindsigelser og behandlede og forkastede hver enkelt af de anbringender, som appellanterne og de andre sagsøgere i første instans havde fremført til støtte for deres påstande om annullation af beslutning 96/678 og 97/258.

22 Vedrørende anbringenderne om EKSF-traktatens uanvendelighed i den konkrete sag bemærkede Retten i præmis 83 i den appellerede dom, at ordningen i henhold til EKSF-traktatens artikel 4, litra c), adskiller sig fra ordningen i henhold til EF-traktatens artikel 92, stk. 1 (efter ændring nu artikel 87, stk. 1, EF). Den førstnævnte indeholder et generelt forbud mod enhver støtte, som grundlæggende er i strid med selve betingelserne for fastsættelse af et fælles marked for kul og stål. Retten fastslog derfor i den appellerede doms præmis 84, at lukningsstøtte, som en medlemsstat tildeler en EKSF-jern- og stålvirksomhed, henhører under forbuddet i EKSF-traktatens artikel 4, litra c), uden at det er nødvendigt at påvise, om der faktisk foreligger et indgreb i konkurrencebetingelserne.

23 Retten behandlede dernæst anbringendet om retsstridigheden af artikel 4, stk. 2, første afsnit, andet led, i femte kodeks, samt om Kommissionens fortolkning af betingelsen om løbende produktion i henhold til nævnte bestemmelse. Retten bemærkede i den appellerede doms præmis 95, at undtagelser fra forbuddet ifølge EKSF-traktatens artikel 4, litra c), såsom femte kodeks, må fortolkes snævert. På grundlag heraf fastslog den i den appellerede doms præmis 96, at Kommissionen uden at gøre sig skyldig i åbenbar urigtig retsanvendelse eller at begå magtfordrejning kunne antage, at støtten til lukningen ville have betydelig indvirkning på markedet og dermed kun skulle tildeles virksomheder, som havde opretholdt en løbende produktion som omhandlet i artikel 4, stk. 2, første afsnit, andet led, i femte kodeks.

24 Vedrørende anbringendet om tilsidesættelse af princippet om forbud mod forskelsbehandling bemærkede Retten i den appellerede doms præmis 188, at Kommissionen kun kan antages at have tilsidesat princippet om forbud mod forskelsbehandling, såfremt den har behandlet sammenlignelige tilfælde forskelligt og dermed stillet visse erhvervsdrivende dårligere i forhold til andre, uden at denne forskellige behandling er tilstrækkeligt begrundet i objektive forskelle af en vis vægt. Den fastslog, at det derfor navnlig skulle undersøges, om denne forskelsbehandling var begrundet i objektive forskelle af en vis vægt i forhold til de formål, som Kommissionen lovligt kan fremme i forbindelse med sin industripolitik inden for den europæiske jern- og stålindustri. På grundlag af en gennemgang af sagens omstændigheder nåede Retten til det resultat, at det ikke var godtgjort, at der forelå en tilsidesættelse om princippet om forbud mod forskelsbehandling.

25 Endelig fastslog Retten vedrørende anbringenderne om en tilsidesættelse af begrundelsespligten i den appellerede doms præmis 263, at begrundelsespligten ifølge EKSF-traktatens artikel 5 og 15 må vurderes ud fra omstændighederne i det foreliggende tilfælde, bl.a. aktens indhold, arten af de anførte grunde samt den interesse, som adressaterne eller andre af akten berørte personer har i at modtage yderligere oplysninger. Ifølge Retten er Kommissionen i henhold til artikel 5 og 15 forpligtet til i begrundelsen til beslutningen at anføre den almindelige situation, der begrunder dens vedtagelse, samt de almindelige mål, som den ønsker at realisere. Retten fandt, at Kommissionen ikke havde tilsidesat sin forpligtelse hertil i det foreliggende tilfælde. Den forkastede derfor anbringenderne herom.

Appellerne

26 Moccia har i appelskriftet nedlagt påstand om, at den appellerede dom ophæves, og at Moccia's påstande i første instans tages til følge. Lamifer og Casilina har under appelsagen nedlagt påstand om ophævelse af den anfægtede dom, og at der træffes afgørelse om omkostningsspørgsmålet i overensstemmelse hermed.

27 Kommissionen har påstået appellerne forkastet og appellanterne dømt til at betale sagens omkostninger.

Moccia's anbringender

28 Moccia har i appelskriftet fremført tre anbringender, det første om tilsidesættelse af EKSF-traktatens artikel 4, litra c), det andet om tilsidesættelse af artikel 4,

stk. 2, første afsnit, andet led, i femte kodeks og det tredje om tilsidesættelse af forbuddet mod forskelsbehandling.

Første anbringende

29 Moccia har med det første anbringende gjort gældende, at Retten har modsagt sig selv i sin begrundelse i den appellerede doms præmis 75-91, idet den på den ene side udtaler, at EKSF-traktatens artikel 4 har til formål at sikre normale konkurrencebetingelser og på den anden side fastslår, at der ikke ved fortolkningen af bestemmelsen i litra c) i denne artikel skal tages hensyn til konkurrencesituationen. Retten har desuden ikke angivet grundene til, at den anlægger en indskrænkende fortolkning, der i visse tilfælde kan gøre denne bestemmelse helt betydningsløs. Moccia gør også gældende, at Retten herved har gjort sig skyldig i magtfordrejning.

30 Kommissionen har anført, at Retten ikke ved henvisningen til formålet med EKSF-traktaten i den appellerede doms præmis 82 ønskede at fastslå, at et indgreb i konkurrencen måtte antages at være en betingelse for at anvende forbuddet mod støtte. Den ønskede tværtimod at påpege, at forbuddet i EKSF-traktatens artikel 4 er strengt formuleret. Henvisningen til opretholdelsen af »normale« konkurrenceforhold skal derfor forstås således, at det er hensigten med bestemmelsen at sikre en »naturlig« konkurrenceudvikling. Støtte til jern- og stålvirksomhederne må derfor antages at være forbudt, uden det er nødvendigt herved at påvise, at der faktisk sker eller består risiko for indgreb i de normale konkurrencebetingelser. Efter Kommissionens opfattelse er den appellerede doms begrundelse derfor ikke behæftet med nogen fejl.

31 Hvad angår den af Moccia i forbindelse med det første anbringende påståede magtfordrejning er der efter Kommissionens opfattelse tale om et spørgsmål, der åbenbart må afvises fra realitetsbehandling, idet Retten ikke kan begå en sådan overtrædelse. Under alle omstændigheder gør uoverensstemmelsen mellem overskriften til dette anbringende og dettes indhold anbringendet uforståeligt, og det må derfor afvises.

32 Det bemærkes herved, at EKSF-traktatens artikel 4, litra c), ikke som EF-traktatens artikel 92, stk. 1, betinger støttens uforenelighed med fællesmarkedet af, at støtten fordrejer eller truer med at fordreje konkurrencen (jf. Domstolens kendelse af 25.1.2001, sag C-111/99 P, Lech-Stahlwerke mod Kommissionen, Sml. I, s. 727, præmis 41).

33 Som Retten med føje har fastslået i præmis 82 i den appellerede dom, forbyder EKSF-traktatens artikel 4, litra c), uden begrænsning støtte med det formål at varetage fastsættelse, opretholdelse og overholdelse af normale konkurrencebetingelser, således at støtte betragtes som uforenelig med fællesmarkedet, uden at det er nødvendigt at påvise eller blot at undersøge, om der faktisk sker indgreb i konkurrencevilkårene, eller om der eksisterer en risiko herfor.

34 Retten har således anvendt bestemmelsen i EKSF-traktatens artikel 4, litra c), korrekt, og det første anbringende er derfor, for så vidt som det dermed gøres gældende, at den appellerede doms begrundelse er selvmodsigende, grundløst.

35 Vedrørende argumentet om magtfordrejning bemærkes, at det følger af artikel 225 EF, artikel 51, stk. 1, i EF-statutten for Domstolen og artikel 112, stk. 1,

litra c), i Domstolens procesreglement, at et appelskrift præcist skal angive, hvilke elementer der anfægtes i den dom, som påstås ophævet, samt de retlige argumenter, der særligt støtter denne påstand (jf. dom af 4.7.2000, sag C-352/98 P, Bergaderm og Goupil mod Kommissionen, Sml. I, s. 5291, præmis 34).

36 Moccia har imidlertid ikke i denne sag for Domstolen fremlagt de retlige argumenter, der kan begrunde argumentet om magtfordrejning. Denne del af det første anbringende kan således ikke realitetsbehandles, da Domstolen ikke har fået mulighed for at bedømme det.

37 Heraf følger, at Moccia's første anbringende skal forkastes.

Andet anbringende

38 Moccia har med det andet anbringende gjort gældende, at Retten har tilsidesat og ikke anvendt artikel 4, stk. 2, første afsnit, andet led, i femte kodeks korrekt. Retten har i præmis 147 ff. i den appellerede dom i stedet for at fastslå den retlige fejl, Kommissionen havde begået ved ikke at tage hensyn til andre objektive omstændigheder end dem, der var nævnt i godkendelsesbeslutningen med henblik på bedømmelsen af »den tekniske produktionskapacitet«, blot afvist, at der var tale om magtfordrejning eller åbenbar tilsidesættelse af en traktatbestemmelse eller en gennemførelsesbestemmelse hertil. Retten har hermed fortolket artikel 4, stk. 2, første afsnit, andet led, i femte kodeks alt for indskrænkende. Moccia gør herved desuden gældende, at den appellerede dom er mangelfuldt begrundet, og at Retten har gjort sig skyldig i magtfordrejning.

39 Kommissionen har anført, at appellanten endnu en gang søger at benytte kriteriet om den blotte »egnethed« til at producere som det kriterium, der skal benyttes ved afgørelsen af, om betingelsen om en løbende produktion i artikel 4, stk. 2, første afsnit, andet led, i femte kodeks er opfyldt. Det fremgår imidlertid klart af de retsregler, der har betydning i sagen, navnlig af EKSF-traktatens artikel 4, litra c), og artikel 95, stk. 1, at bestemmelserne i femte kodeks skal fortolkes indskrænkende. I øvrigt må denne del af anbringendet klart afvises fra realitetsbehandling, da det ikke indeholder nogen som helst angivelse af de begrundelsesmangler eller den magtfordrejning, der herefter skulle have foreligget.

40 Det bemærkes herved, at femte kodeks som en undtagelse fra EKSF-traktatens artikel 4 skal fortolkes indskrænkende.

41 En sådan nødvendigvis indskrænkende fortolkning følger af selve ordlyden af begrundelsen for femte kodeks, hvori Kommissionen klart har tilkendegivet sit ønske om, at denne kodeks fortolkes udelukkende efter ordlyden.

42 I afsnit I, andet afsnit, i betragtningerne til femte kodeks bekræftes således nødvendigheden af en indskrænkende fortolkning: »Siden den 1. januar 1986 har Kommissionen ved beslutning 3484/85/EKSF [...] indført regler, hvorefter der kan ydes støtte jern- og stålindustrien i et begrænset antal tilfælde.«

43 En sådan fortolkning støttes også af afsnit I, femte afsnit i betragtningerne til femte kodeks, hvorefter »den strenge disciplin, der således er blevet indført [...] har gjort det muligt at sikre ensartede konkurrencevilkår for denne sektor i de forgangne år«.

44 Den fortolkning, Retten har givet artikel 4, stk. 2, første afsnit, andet led, i femte kodeks, samt anvendelsen af denne bestemmelse i den appellerede doms præmis 153-158, skal undersøges på baggrund af disse betragtninger.

45 Retten har således med føje i præmis 154 i den appellerede dom fastslået, at formålet med femte kodeks er at sikre, at der alene gives tilladelse til støtte til virksomheder, som havde en betydelig tilstedeværelse på markedet, og hvis lukning ville føre til en væsentlig nedsættelse af den faktiske jern- og stålproduktion. Derfor må Rettens konklusion i præmis 155 i den appellerede dom, om at fællesskabslovgiver ved at opstille betingelsen om løbende produktion i femte kodeks' artikel 4, stk. 2, første afsnit, andet led, har ønsket at styrke den effektive virkning af lukningsstøtten ved at sikre, at støtten får en betydelig virkning, ikke blot på nedlæggelse af anlæg, men også på reduktionen af det aktuelle produktionsniveau, anerkendes.

46 Retten har derfor med føje i præmis 157 og 158 i den appellerede dom forkastet Moccia's argument om, at Kommissionen skulle have benyttet kriteriet om, at virksomheden blot skulle være produktionsdygtig.

47 Den del af anbringendet, der omhandler mangelfuld begrundelse og magtfordrejning, skal af de i præmis 35 i nærværende dom anførte grunde forkastes, da Domstolen ikke har haft mulighed for at bedømme det.

48 Heraf følger, at Moccia's andet anbringende skal forkastes.

Tredje anbringende

49 Moccia har med det tredje anbringende gjort gældende, at Retten ikke har begrundet sin afvisning af argumentet om, at Kommissionen med godkendelsen af den omhandlede støtteordning stiltiende godkendte artikel 1, stk. 2, i gennemførelsesbekendtgørelsen, hvilket indebærer en overtrædelse af forbuddet mod forskelsbehandling. Denne forskelsbehandling beror på, at efter bestemmelsen kan en støtte til virksomhedsstandsning kun tildeles en virksomhed med et enkelt anlæg, såfremt virksomheden godtgør at have haft en løbende produktion i referenceperioden, hvilken betingelse ikke gælder for virksomheder med flere produktionssteder. Retten nåede på dette punkt til det resultat, at når virksomheder driver flere produktionssteder, skal kriteriet om en løbende produktion anvendes på det produktionssted, som det er hensigten at lukke. Retten fastslog således, at betingelsen om en regelmæssig produktion i gennemførelsesbekendtgørelsens artikel 1, stk. 1, ikke indebærer, at artikel 1, stk. 4, i denne bekendtgørelse, der angiver, hvad der skal forstås ved »produktionssted«, fraviges.

50 Kommissionen har anført, at som fastslået af Retten, fraviger artikel 1, stk. 2, i gennemførelsesbekendtgørelsen ikke samme artikels stk. 1, litra e), hvorefter virksomheder for at få lukningsstøtte indtil datoen for udstedelsen af lovdekret nr. 103 løbende skal have haft en produktion, der dokumenteres ved en erklæring fra en autoriseret sagkyndig på området. Desuden har, som Retten med føje påpeger i den appellerede doms præmis 229 og 230, artikel 1, stk. 2, og artikel 4 i gennemførelsesbekendtgørelsen forskellige formål. Retten har således givet en tilstrækkelig begrundelse for ikke at tiltræde Moccia's argument om forskelsbehandling.

51 Det bemærkes herved, at Retten behandlede argumentet om overtrædelse af forbuddet mod forskelsbehandling i præmis 228-233 i den appellerede dom.

52 I præmis 229 og 230 i den appellerede dom beskrev Retten formålene med gennemførelsesbekendtgørelsens artikel 1, stk. 1 og 2, og fastslog på grundlag heraf i samme doms præmis 231, at de to bestemmelser havde forskellige formål. På grundlag heraf fastslog den, at det ikke af ordlyden af bekendtgørelsens artikel 1, stk. 2, følger, at en virksomhed, som påtænker at lukke et af sine produktionssteder, ikke skal overholde betingelsen om løbende produktion, som er defineret i gennemførelsesbekendtgørelsens artikel 1, stk. 1, litra e).

53 Endelig påviste Retten i den appellerede doms præmis 232 og 233, at gennemførelsesbekendtgørelsens artikel 1, stk. 2, ikke indeholder en fravigelse af betingelsen om løbende produktion ifølge samme artikels stk. 1, men tværtimod skal angive de betingelser, som en virksomhed, der driver flere produktionssteder, skal opfylde for at kunne opnå lukningsstøtte ved lukning af et af disse produktionssteder.

54 Som Retten således med føje fastslog, udgør definitionen i gennemførelsesbekendtgørelsens artikel 1, stk. 2, hverken en tilføjelse til eller en begrænsning af kravet om en løbende produktion ifølge denne artikels stk. 1, litra e).

55 Rettens begrundelse for at forkaste appellantens argument er således udtømmende og korrekt, hvorfor appellantens tredje anbringende om mangelfuld begrundelse af den appellerede dom må forkastes.

56 Da ingen af Moccia's anbringender har kunnet tiltrædes, skal Moccia's appel i sin helhed forkastes.

Lamifer's og Casilina's anbringender

57 Lamifer og Casilina har fremført fire anbringender, det første om tilsidesættelse af EKSF-traktatens artikel 4, litra c), og om tilsidesættelse af EKSF-traktatens artikel 95 samt mangelfuld begrundelse for så vidt angår undladelsen af at anvende denne artikel, det andet om tilsidesættelse af artikel 4, stk. 2, første afsnit, andet led, i femte kodeks, det tredje om tilsidesættelse og fejlagtig og ubegrundet anvendelse af godkendelsesbeslutningen og det fjerde om magtfordrejning.

Første anbringende

58 Lamifer's og Casilina's første anbringende falder i to led.

59 Med det første led af det første anbringende har disse appellanter gjort gældende, at den omhandlede støtte ikke kan fordreje konkurrencevilkårene og derfor ikke kan være omfattet af anvendelsesområdet for EKSF-traktatens artikel 4, litra c). Der har således ikke været tale om en forbudt støtte, og femte kodeks kan således ikke anvendes herpå. Derfor er artikel 4, stk. 2, i femte kodeks, godkendelsesbeslutningen og beslutning 96/678 og 97/258 ulovlige, i det omfang de er i strid med EKSF-traktatens artikel 4, litra c), eftersom støtteforanstaltningerne i og for sig er forenelige med fællesmarkedet. Rettens fortolkning i den appellerede doms præmis 75-91 er således alt for indskrænkende.

60 Med det andet led af det første anbringende har Lamifer og Casilina gjort gældende, at intet er til hinder for, at et statsligt indgreb, der ikke opfylder betingelserne ifølge femte kodeks, kan gøres til genstand for en individuel undtagelse, der vedtages i henhold til EKSF-traktatens artikel 95. Kommissionen

burde derfor have taget stilling til, om det ikke ved lukningen af de i sagen omhandlede virksomheder havde været muligt at gennemføre de i EKSF-traktatens artikel 2 fastsatte mål, således at der på grundlag heraf havde kunnet gøres undtagelse. I dette tilfælde opfylder de omtvistede støtteforanstaltninger som foranstaltninger, der i medfør i af EKSF-traktatens artikel 95 er nødvendige for at virkeliggøre et af de i traktatens artikel 2, 3 og 4 fastlagte mål, de iværksættelsesbetingelser, der er fastlagt i EKSF-traktatens artikel 95. Rettens konstatering i den appellerede doms præmis 259 og 260 af, at disse betingelser ikke var opfyldt, og at det var ufornødent at undersøge, om de omhandlede støtteforanstaltninger kunne godkendes ved en individuel beslutning truffet direkte på grundlag af traktatens artikel 95, er derfor forkert.

61 Kommissionen har anført, at de argumenter, der er blevet fremført i forbindelse med dette anbringendes første led, er nye anbringender, der som sådanne skal afvises. Lamifer og Casilina gjorde ikke for Retten gældende, at en lukningsstøtte ikke var omfattet af forbuddet i EKSF-traktatens artikel 4, litra c), ligesom de heller ikke for Retten gjorde gældende, at femte kodeks var ulovlig. Disse argumenter blev alene fremført i de forenede sager T-164/96 og T-130/97, som Lamifer og Casilina ikke var parter i.

62 Hvad det første anbringendes andet led angår har Kommissionen anført, at Lamifer's og Casilina's argument udgør et nyt anbringende, der som sådant må afvises under appelsagen.

63 Det bemærkes herved, at Retten med hensyn til dette anbringendes første led, som det fremgår af den appellerede doms præmis 41, fastslog, at der i de af Lamifer og Casilina anlagte sager ikke blev fremført anbringender, hvorved femte kodeks direkte blev anfægtet, idet denne retsakt tværtimod indeholder det kriterium, på grundlag af hvilket gyldigheden af godkendelsesbeslutningen og beslutning 96/678 og 97/258 blev anfægtet. Af den appellerede doms præmis 75 og 76 fremgår endvidere, at anbringendet om, at lukningsstøtte ikke er omfattet af EKSF-traktatens artikel 4, litra c), ved Retten kun blev fremført af Moccia og Sidercamuna.

64 Det bemærkes vedrørende dette anbringendes andet led, at det af den appellerede dom klart fremgår, at argumentet vedrørende muligheden for at opnå godkendelse af den planlagte støtte ved en beslutning i medfør af EKSF-traktatens artikel 95 ved Retten kun blev fremført af Sidercamuna.

65 Heraf følger, at det i nærværende doms præmis 59 og 60 fremførte anbringende er et anbringende, som Lamifer og Casilina har fremført for første gang under appellen.

66 Det fremgår af artikel 50 i procesreglementet for Retten i Første Instans, at en kendelse om forening af sager ikke berører de pågældende sagers indbyrdes uafhængighed og selvstændige karakter, og at en bestemmelse om ophævelse af foreningen altid er mulig.

67 Ifølge Domstolens faste praksis er imidlertid artikel 113, stk. 2, og artikel 116, stk. 1, i Domstolens procesreglement til hinder for, at nye anbringender, der ikke er indeholdt i søgsmålet, fremsættes i appelskriftet (jf. bl.a. dom af 29.5.1997, sag C-153/96 P, De Rijk mod Kommissionen, Sml. I, s. 2901, præmis 18).

68 Lamifer's og Casilina's første anbringende må derfor afvises.

Andet anbringende

69 Lamifer og Casilina har med deres andet anbringende gjort gældende, at Retten fejlagtigt i den appellerede doms præmis 138 har godkendt Kommissionens

anvendelse af kriteriet om den maksimalt mulige produktion. Det er deres opfattelse, at anvendelsen af dette kriterium giver anledning til kritik på tre punkter.

70 For det første er anvendelsen af dette kriterium vilkårlig, idet der i støttekodeksen alene er tale om produktionens løbende karakter. Men hvis den produktion, en virksomhed har i et givet tidsrum, ikke væsentligt afviger fra tendensen i produktionen i de foregående og efterfølgende år, kan denne produktion anses for løbende. I Lamifer's og Casilina's tilfælde er det blevet godtgjort, at der var tale om en produktion af løbende karakter.

71 Lamifer og Casilina har dernæst anført, at når referencedatoen for de øvrige betingelser ifølge femte kodeks er den 1. januar 1991, er valget uden begrundelse af år 1993 som eneste referenceperiode for kontrollen med produktionens løbende karakter ikke forenelig med ordningen i femte kodeks.

72 Endelig kan en virksomheds tilstedeværelse på markedet ikke korrekt vurderes ud fra et objektivt begrænset tidsrum, der kendetegnes af dårlige konjunkturer. Lamifer og Casilina anfører, at en virksomheds tilstedeværelse på markedet er betydelig, hvis virksomheden varigt har en bestemt markedsandel, der bør bedømmes i dynamisk perspektiv, og ikke ud fra et særdeles kort vilkårligt fastlagt tidsrum.

73 Kommissionen har anført, at for så vidt som de af Lamifer og Casilina fremførte argumenter vedrørende dette anbringende faktisk indebærer, at Domstolen skal foretage en fornyet prøvelse af Rettens bedømmelse af sagens faktiske omstændigheder, må disse argumenter afvises.

74 Desuden har Kommissionen anført, at Lamifer og Casilina ikke har bestridt Rettens konstatering i den appellerede doms præmis 139 af, at disse selskaber ikke har godtgjort, at Kommissionen ved at antage parameteret om den mulige maksimale produktion med året 1993 som referenceperiode ved afgørelsen af, om der var tale om en løbende produktion, åbenbart har tilsidesat bestemmelserne i traktaten eller bestemmelser til gennemførelse heraf. Anbringendet må derfor forkastes.

75 Hvad angår Lamifer's og Casilina's kritik af Rettens begrundelse i den appellerede doms præmis 137 og 138, har Kommissionen anført, at Retten udførligt har angivet, hvorfor kriteriet om den mulige maksimale produktion er i overensstemmelse med målsætningen med femte kodeks. Rettens grunde til at forkaste anbringendet herom er således klart angivet i Rettens argumentation.

76 Det bemærkes herved på den ene side, at Retten i præmis 138 i den appellerede dom har fastslået, at det af Lamifer og Casilina foreslåede kriterium, nemlig virksomhedens faktiske og løbende produktion fra det ene år til det andet, ikke tager højde for virksomhedens produktionskapacitet eller for forholdet mellem produktionskapaciteten og den faktiske produktion. Retten fastslog endvidere i samme præmis, at dette kriterium blot ville have ført til en nedsættelse af produktionskapaciteten og ville medføre, at støtten tilfaldt virksomheder med en marginal produktion, og dermed en produktion, som ville være ubetydelig med henblik på opfyldelsen af de målsætninger, som støtten tilsigter.

77 I øvrigt bemærkes, at Lamifer og Casilina med deres andet anbringende søger at rejse tvivl om den bedømmelse af sagens faktiske omstændigheder, som Retten har anlagt.

78 Det fremgår imidlertid af artikel 225 EF og artikel 51 i EF-statutten for Domstolen, at appel er begrænset til retsspørgsmål, og at det derfor alene er Retten, der har kompetence til at fastlægge sagens faktiske omstændigheder, når bortses fra tilfælde, hvor den faktiske urigtighed af Rettens konstateringer fremgår af de aktstykker, den har fået forelagt, og til at tage stilling til disse faktiske omstændigheder. Bedømmelsen af de faktiske omstændigheder udgør ikke — medmindre der er tale om en forvanskning af de for Retten fremlagte beviser — et retsspørgsmål, der er undergivet Domstolens prøvelsesret (Dom af 2.3.1994, sag C-53/92 P, Hilti mod Kommissionen, Sml. I, s. 667, præmis 42).

79 Lamifer og Casilina har ikke angivet, af hvilke af de fremlagte aktstykker det fremgår, at der åbenbart er begået en materielretlig fejl. De har heller ikke nærmere angivet den fejl, Retten har begået ved anvendelsen af reglerne om bevisbyrde og -førelse og har i øvrigt ikke angivet de retsregler, som hævdes overtrådt af Retten.

80 Det andet anbringende må derfor afvises.

Tredje anbringende

81 Lamifer og Casilina kritiserer med det tredje anbringende, der har tre led, Retten for i præmis 140-145 og 179 ff. i den appellerede dom at have tilsidesat godkendelsesbeslutningen, som hævdes at være blevet anvendt forkert uden begrundelse.

82 For det første anerkendte Retten, at Kommissionen, selv om den havde forpligtet sig til i godkendelsesbeslutningen at vurdere støtten på grundlag af de særlige

omstændigheder ved de tilfælde, den ville få forelagt, undlod at tage hensyn til udviklingen i Lamifer's og Casilina's produktion i de tre referenceår samt til de problemer, de havde i denne periode.

83 Retten har dernæst ikke taget hensyn til, at Kommissionen ikke har givet en fyldestgørende begrundelse for beslutning 96/678 og 97/258, hvilket hindrede Lamifer og Casilina i at rejse indvendinger. Når Kommissionen træffer afgørelse om en støttes forenelighed med en sikring af konkurrencen, bør fastlæggelsen af usmidige kvantitative kriterier nødvendigvis udlignes ved hensyntagen til forhold, der er specielle for de pågældende virksomheder.

84 Lamifer og Casilina har endelig anført, at Rettens udtalelse i den appellerede doms præmis 141 om, at valseværkernes produktion normalt foregår i tre skift på otte timer om dagen, er forkert. Det fremgår af meddelelse vedrørende spørgeskema 2.20 EKSF fra Kommissionens Statistiske Kontor af 14. juli 1993, at valseanlæggenes produktionsrytme er langsommere end stålværkernes, således at det af Kommissionen udregnede tal, nemlig en produktion svarende til 25% af den mulige maksimale produktion, ikke kunne anvendes uden at ramme de virksomheder, der fremstiller varmvalsede produkter.

85 Kommissionen har anført, at dette anbringende er åbenbart ugrundet.

86 Hvad angår argumentet om, at der ikke blev taget hensyn til Lamifer's og Casilina's særlige situation, har Kommissionen anført, at Retten grundigt behandlede disse virksomheders særlige situation i den appellerede doms præmis

180 ff., førend den i dommens præmis 211 og 213-217 forkastede deres argument om forskelsbehandling.

87 Kommissionen har dernæst vedrørende begrundelsespligten anført, at den, som det fremgår af præmis 262 ff. i den appellerede dom, ikke er forpligtet til mere udførligt at besvare de bemærkninger, som interesserede tredjemænd har tilstillet den italienske regering under den administrative procedure, og som denne har medtaget i sine egne bemærkninger.

88 Kommissionen har endelig om den påståede strukturelt betingede forskel i produktionsrytmen på henholdsvis valseværkerne og stålværkerne anført, at det fremgår af den appellerede doms præmis 140-146, at Retten korrekt har begrundet sin dom på dette punkt. Om den påståede fejlagtige vurdering anfører den, at Lamifer og Casilina hermed nærmere bestemt forsøger at få de faktiske omstændigheder undersøgt endnu en gang uden at fremlægge materiale, der godtgør, at Retten har begået en retlig fejl ved sin undersøgelse.

89 Det bemærkes herved, at den første del af dette anbringende, hvormed Lamifer og Casilina kritiserer Retten for at have forkastet deres indsigelser mod begrundelsen til beslutning 96/678 og 97/258, selv om der ikke deri findes en klar angivelse af, hvilken del af den appellerede dom, der anfægtes, må anses for at være rettet mod begrundelsen i dennes præmis 273-282, hvori Retten behandlede anbringendet om, at Kommissionen ikke havde taget hensyn til Lamifer's og Casilina's argumenter.

90 Efter en ordning, der som femte kodeks fraviger det meget udtrykkelige forbud mod støtte i EKSF-traktatens artikel 4, litra c), kan planlagt støtte kun godkendes, såfremt alle betingelser ifølge denne ordning er opfyldt. Under behandlingen af planlagte støtteprojekter skal Kommissionen derfor undersøge,

om disse betingelser er opfyldt ved tildelingen af en støtte. Hermed udelukkes ethvert behov for anden begrundelse end konstateringen af, at visse i denne ordning fastsatte kriterier konkret ikke er opfyldt (jf. på linje hermed dom af 18.5.1993, forenede sager C-356/90 og C-180/91, Belgien mod Kommissionen, Sml. I, s. 2323, præmis 36).

91 Heraf følger, at Retten i modsætning til, hvad Lamifer og Casilina har anført, med føje i den appellerede doms præmis 276 og 278 har fastslået, at Kommissionen ikke var forpligtet til at tage stilling til den argumentation, den havde fået forelagt vedrørende produktionsudviklingen i Lamifer og Casilina i de tre referenceår, eller til argumenterne vedrørende de problemer, disse selskaber havde været udsat for i nævnte tidsrum.

92 Det første led af det tredje anbringende må derfor forkastes.

93 Det fremgår endvidere af det anførte, at det andet led af Lamifer's og Casilina's tredje anbringende, hvorefter Kommissionen burde have begrundet sin beslutning på baggrund af deres bemærkninger og den afvisning af substitutionskriterierne, som den italienske regering havde fastlagt, heller ikke kan lægges til grund.

94 Hvad angår det tredje led af det tredje anbringende, hvorefter Rettens konstatering i den appellerede doms præmis 141 af, at valseværkernes produktion normalt foregår i tre skift på otte timer dagligt, fastslås, at Lamifer og Casilina overhovedet ikke har godtgjort, at Retten har forvansket de beviser, der var blevet forelagt den herom. Som anført i præmis 78 i nærværende dom, er Domstolens kompetence under appel dog begrænset til retsspørgsmål, og

bedømmelsen af de faktiske omstændigheder udgør ikke, med forbehold af en eventuel foreliggende forvanskning som nævnt, et retsspørgsmål, der som sådan kan efterprøves af Domstolen.

95 Appellanterne kan heller ikke bestride den vurdering vedrørende de faktiske omstændigheder, som Retten har anlagt i den appellerede doms præmis 141, ved som et supplerende bevis at påberåbe sig spørgeskema 2.20 EKSF fra Kommissionens Statistiske Kontor. Dette EKSF-spørgeskema udgør et nyt bevismiddel, der, som det fremgår af artikel 113, stk. 2, og artikel 116, stk. 2, i Domstolens procesreglement, ikke kan tages i betragtning af Domstolen.

96 På baggrund af det anførte kan det tredje led af det tredje anbringende heller ikke tiltrædes.

97 Heraf følger, at Lamifer's og Casilina's tredje anbringende må forkastes.

Fjerde anbringende

98 Lamifer og Casilina har med det fjerde anbringende gjort gældende, at Retten ud fra et forskelsbehandlingssynspunkt har gjort sig skyldig i magtfordrejning. De har specielt anført, at Kommissionen godkendte det støtteprojekt, der vedrørte virksomhederne Diano og OLS, selv om disses produktion i 1993 svarede til 21% af deres kapacitet. Efter deres opfattelse skulle Kommissionen have taget deres egen særlige situation i betragtning på samme måde, som den gjorde det for disse virksomheders vedkommende. De forskelle mellem henholdsvis appellanternes og

de nævnte virksomheders situation, som Retten har redegjort for i præmis 206-217 i den appellerede dom, kan ikke begrunde den mindre favorable behandling, appellanterne blev udsat for.

99 Lamifer gør desuden gældende, at Retten ikke har taget hensyn til, at der på virksomheder med kvantitativt samme 1993-produktion blev anvendt forskellige vurderingskriterier.

100 Kommissionen har vedrørende den påståede magtfordrejning anført, at det er åbenbart, at denne del af anbringendet skal afvises, idet Retten ikke kan begå en sådan overtrædelse. Under alle omstændigheder er anbringendet ugrundet. Retten har med føje fastslået, at den omstændighed, at Lamifer's og Casilina's faktiske produktion lå henholdsvis 9,8 og 10,8 procentpoints under mindstegrænsen på 25%, udgjorde en objektiv forskel, der kunne begrunde en forskellig behandling. Hvad de vanskeligheder angår, som Lamifer og Casilina har henvist til, var der ikke, som det fremgår af den appellerede doms præmis 211, 212 og 213, tale om behørigt godtgjorte faktiske forhold til forskel fra de vanskeligheder, som virksomhederne Diano og OLS havde haft. Retten har derfor med føje i præmis 214 i den appellerede dom fastslået, at den omhandlede forskelsbehandling var begrundet.

101 Det bemærkes herved, at med dette anbringende bestrides den fastlæggelse og bedømmelse af sagens omstændigheder, som Retten anlagde i den appellerede doms præmis 206-217.

102 Det fremgår af den appellerede doms præmis 213, at Retten fastslog, at den årsag til indstilling af produktionen, som Lamifer havde påberåbt sig, ikke var behørigt påvist.

103 Konstateringen heraf, som Lamifer absolut ikke har bestridt, kan under ingen omstændigheder gøres til genstand for appel, når der ikke er tale om, at Retten har forvansket de i sagen fremlagte bevismidler (jf. dommen i sagen Hilti mod Kommissionen, præmis 42).

104 Herefter skal Lamifer's fjerde anbringende afvises.

105 Hvad angår Casilina's fjerde anbringende fremgår det af den appellerede doms præmis 210-214, at Retten undersøgte, om den årsag, som dette selskab havde påberåbt sig for at forklare den manglende overholdelse af kriteriet om den mulige maksimale produktion, ligesom i virksomhedernes Diano's og OLS' tilfælde var begrundet i kravet om at videreføre en produktion.

106 Som Retten med føje har fastslået i den appellerede doms præmis 208, kræver de stringente ordenskrav i femte kodeks, at lukningsstøtten får den mest optimale effektive virkning på markedet og fører til en faktisk reduktion af jern- og stålproduktionen.

107 Retten har derfor med føje i præmis 212, 213 og 214 i den appellerede dom fastslået, at den årsag til indstilling af produktionen, som Casilina havde angivet,

dvs. den manglende rådighed over knipler til valsning til en pris, som stod i forhold til den endelige pris, til forskel fra situationen i virksomhederne Diano og OLS ikke støttede sig på et krav om at videreføre en produktion, hvorfor den mindre fordelagtige behandling af dette selskab var begrundet.

108 Da det ikke er godtgjort, at Retten har tilsidesat princippet om ligebehandling, kan Casilina's fjerde anbringende ikke lægges til grund.

109 På baggrund af det anførte må Lamifer's og Casilina's appel i det hele forkastes.

Sagens omkostninger

110 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, der i henhold til samme reglements artikel 118 finder tilsvarende anvendelse på appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Kommissionen har påstået appellanterne dømt til at betale omkostningerne, og da disse har tabt sagen, pålægges det dem at betale deres egne omkostninger samt in solidum de af Kommissionen under appelsagen afholdte omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling)

1) Appellerne forkastes.

2) Moccia Irme SpA, Ferriera Lamifer SpA og Ferriera Acciaieria Casilina SpA betaler deres egne omkostninger samt in solidum de af Kommissionen i appelsagen afholdte omkostninger.

Gulmann Skouris Puissochet

Schintgen Macken

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 21. juni 2001.

R. Grass C. Gulmann

Justitssekretær Formand for Sjette Afdeling